

Betting

Nästan alla golfspelare bettar. Det hör liksom till. Det kan gälla vem som vinner matchen (sällsynt numera eftersom de flesta bara spelar poängbogey), vem som är bäst på första nio, sista nio och sammanlagt. Men oftast gäller det vem som har flest poäng. I undantagsfall vem som har minst slag netto!

Man spelar om öl, pengar eller golfbollar. Förr skulle det vid bättre bettings i så fall alltid vara "boll i papper".

Jag anser att fantasilösheten rörande betting är monumental. Det lärde jag mig förstå då jag spelade med en uppsaliensare på Hook för 10-15 år sedan. Mitt under pågående tävling (poängbogey med full handicap) proponerade han ett bet om vem som kunde driva närmast en gran, som växte på förkastningsbranten 150 m från tee, alldeles vid sexans fairway.

Jag kunde naturligtvis inte motstå utmaningen och satte följdriktigt driven rakt i granen och var därmed borta från huvudtävlingen.

Uppsalabons drive smög två fot förbi den yttersta grenen och han fick sina klubbor rengjorda av mig, allt enligt bettingen.

På 70-talet spelade jag en årlig match i augusti mot ICA-handlaren i Ljungbyhed.

Den som vann matchen skulle bjuda på kräftor, den som förlorade skulle stå för resten. Detta var på den tiden ortens mest spektakulära evenemang, mycket tack vare att våra gemensamma lekkamrater inbjöds till kalaset mot att de gick caddies, bar leaderboards och fungerade som domare.

Handlarn vann de sex första åren.

Men så började även priset på kräftor nå så svindlande höjder att Handlarn tyckte det var dags att ändra på bettet.

- Och di blir ju fler och fler som skall titta på, sa Handlarn. Det börjar bli för dyrt, eller hur?

Det höll jag med om och väntade med spänning på Handlarns förslag till nya tävlingsstatuter.

- Om jag vinner, skall du klippa min gräsmatta varje vecka från och med nu till den 1 oktober, föreslog Handlarn.

- Detta var ett orimligt bet. Hans gräsmatta var på minst 1.000 kvadratmeter och hans gräsklippare var en handjagare med gjutjärnshjul tillverkad i Huskvarna 1931.

- Lekkamraterna, som i besvikelsen över det uteblivna kalaset gärna såg både Handlarn och mig schavottera å det värsta, stödde förslaget.

- Men tanken på de 1.000 kvadratmetrarna oklippt handlargräs gjorde mig så till den grad desperat att jag lade ett motbet i förhoppning om att det skulle betraktas som oantagbart.

- Vinner jag skall du köpa en burk *Cirkelkaffe*.

- I Ljungbyhed! tillade jag för säkerhets skull. Först var det bara Handlarn, som insåg vidden i förslaget. Han blev alldeles stum. Men bröt så ut i de vildaste protester.

- Det är orimligt Skulle jag handla på Konsum! Vad skall folk tro? Och Cirkelkaffe.. Nej, aldrig i livet. Du får hitta på något annat.

Lekkamraterna fattade äntligen vad det handlade om och understödde förslaget så ihärdigt att Handlarn var tvungen att anta motbettet.

Matchen spelades och jag vann. För första gången på sex år.

Det tog en månad innan Handlarn ansåg sig behöva köpa kaffe. Men han höll sitt löfte och meddelade både mig och lekkamraterna när det var dags att "nu bär det iväg till stupstocken".

En av våra vänner i Ljungbyhed hette *Stig Lööf*. Han var extraknäckande lokalredaktör för NST, som på den tiden inte drog sig för att publicera pseudohändelser då det var nyhetstorka.

När Handlarn för första gången i sitt liv steg ut ur en Konsumbutik, den vid torget i Ljungbyhed, var Stig Lööf på plats med kamera och allt, omgiven av mig och lekkamraterna.

Nästa dag kunde man på Klippan-sidan läsa en artikel med bild på Handlarn och kaffeburken under en gigant-rubrik:

ICA-HANDLARE I LJUNGBYHED
HANDLAR PÅ KONSUM

Se, det var ett riktigt bet!